

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	21-08-2009	Sig. znak:
V vednost:	Vredn.	Priloge:
Šifra zadeve: 090-11/2009/12		

I U 548/2009-8

S O D B A
V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice svetnice Alenke Belič, ob sodelovanju višje sodnice Agate Zavašnik in višjega sodnika mag. Damjana Gantarja kot članic senata, ter Alenke Peterlin kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Mestna občina Novo mesto, Seidlova cesta 1, Novo mesto, ki jo zastopa župan Alojz Muhič, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Vošnjakova 1, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke, proti odločbi tožene stranke št. 090-11/2009/8 z dne 24. 2. 2009, na nejavni seji dne 17. 6. 2009

r a z s o d i l o :

Tožba se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugodila pritožbi Uroša Lubeja, novinarja revije Park, založbe GOGA, Glavni trg 6, Novo mesto (v nadaljevanju prosilec) in odločila, da je organ dolžan prosilcu najkasneje v 5 delovnih dneh od prejema te odločbe posredovati fotokopijo naslednjih dokumentov: predloga za tajno glasovanje o predlogu sklepa k točki 4 dnevnega reda 19. seje občinskega sveta – priloga 2 (brez datuma) in izpisa glasovanja o predlogu sklepa o potrditvi mandata članov občinskega sveta – predstavniku romske skupnosti – 19. seja občinskega sveta Mestne občine Novo mesto z dne 23. 12. 2008. Odločila je tudi, da stroški v tem postopku niso nastali.

V obrazložitvi navaja, da je prosilec dne 24. 12. 2008 na organ naslovil novinarsko vprašanje v zvezi z Zakonom o medijih (ZMed; Uradni list RS, št. 110/06), dne 13. 1. 2009 pa je svoje vprašanje ponovil in ga nekoliko dopolnil. Organ je prosilcu posredoval delne odgovore v delih, ki se nanašata na vprašanje o seznamu podpisnikov, ki so zahtevali tajno glasovanje o sklepu potrditve mandata predstavniku romske skupnosti v občinskem svetu Mestne občine Novo mesto ter na podatke o javnem glasovanju in sicer kdo od svetnikov je glasoval za tajno glasovanje in kdo proti. Organ je odgovoril, da osebnih podatkov občinskih svetnikov ne bo posredoval iz razloga zagotavljanja ustavne pravice do osebne varnosti posameznega občinskega svetnika. Zavrnitev odgovora je utemeljil s tem, da je predstavnik romske skupnosti, ki mu občinski svet ni potrdil

mandata, osebno v telefonskem pogovoru z uslužbenko v tajništvu župana navedel, da se bodo Romi zbrali pred mestno hišo, da „bo župan že videl, saj mu bodo pokvarili praznike“. O napovedanem zbiranju Romov je direktor občinske uprave obvestil tudi novomeško policijo ter prosil za policijsko asistenco. Z uslužbenko, ki je telefonski klic prejela, je govoril tudi policist. Tožena stranka je ocenila, da je pritožba prosilca utemeljena. Uvodoma pojasnjuje razmerje med informacijami za medije in informacijami javnega značaja. Nadalje ugotavlja, ali so zahtevani dokumenti informacije javnega značaja. Ocenila je, da zahtevani dokument izpolnjuje vse kriterije za obstoj informacije javnega značaja. Informacija izvira iz delovnega področja organa, z zahtevano informacijo organ razpolaga in se nahaja v materializirani obliki. Ob ugotovitvi, da dokumenti, ki jih zahteva prosilec, predstavljajo informacijo javnega značaja, je tožena stranka presojala še, ali gre za prosto dostopne informacije javnega značaja, ali je morebiti podana katera izmed izjem od prostega dostopa. Poudarja, da je dokazno breme, da so določene informacije izvzete iz prostega dostopa, v pristojnosti organa. Tožena stranka je ugotavljala, ali zahtevani dokumenti vsebujejo osebne podatke in ali je za razkritje teh podatkov podana pravna razlaga. Navaja, da gre v konkretnem primeru za seznama, ki nedvomno vsebujeta osebne podatke občinskih funkcionarjev, saj vsebujeta podatke o imenih in priimkih občinskih svetnikov. Ker sta seznama nastala na javni seji oziroma ob opravljanju javne funkcije občinskih svetnikov, je tožena stranka presojala, ali je potrebno v konkretnem primeru potrebno uporabiti določbo 1. alineje 3. odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ; Uradni list RS, št. 51/06 – UPB). Tožena stranka se v obrazložitvi sklicuje na določbi 34. a in 37. člena Zakona o lokalni samoupravi (ZLS) in zaključuje, da so občinski svetniki voljeni funkcionarji, osebni podatek funkcionarja pa ni varovan, če je povezan s tistimi okoliščinami, ki so pomembne za opravljanje javne funkcije. Tožena stranka je presojala, ali sta zahtevana seznama nastala kot odraz opravljanja javne funkcije posameznega občinskega svetnika. Ocenila je, da so občinski svetniki, ki so podpisovali predlog za tajno glasovanje o predlogu sklepa k točki 4 dnevnega reda 19. seje občinskega sveta, izvrševali svojo funkcijo, saj so delovali v skladu s 45. členom poslovnika. Niti ZLS, niti poslovnik pa ne določata, da bi bil predlog za tajno glasovanje tajen oziroma kakorkoli drugače varovan. Prav tako so brez dvoma svojo javno funkcijo izvrševali občinski svetniki, ki so na javni seji glasovali o predlogu sklepa o potrditvi mandata članu občinskega svetnika. Zato zaključuje, da je organ dolžan omogočiti dostop do obeh v izreku te odločbe navedenih dokumentov v celoti in sicer na podlagi 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka vlaga tožbo iz vseh razlogov po 27. členu Zakona o upravnem sporu (ZUS-1; Uradni list RS, št. 105/06), posebej zaradi napačne uporabe materialnega prava ter nepravilno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja. Predlaga, da sodišče izpodbijano odločbo odpravi in samo s sodbo odloči o stvari oziroma odločbo odpravi in vrne zadevo v ponovni postopek. Strinja se z navedbami tožene stranke, da sta seznama, ki ju zahteva novinar Uroš Lubej informaciji javnega značaja. Nepravilno pa je svojo odločitev tožena stranka oprla na 1. alinejo 3. odstavka 6. člena ZDIJZ. Meni, da bi morala tožena stranka v tem primeru upoštevati tudi ustavno določbo in sicer 34. člen Ustave RS, ki vsakomur zagotavlja pravico do osebnega dostojanstva in varnosti. Na to ustavno določbo se je sklicevala že v odgovoru na novinarsko vprašanje novinarja Uroša Lubeja, tožena stranka pa se do tega ni opredelila. Poudarja, da je predstavnik romske skupnosti grozil po telefonu in napovedoval, da se bo maščeval vsem podpisnikom predloga o tajnem glasovanju in vsem, ki so predlog za tajno glasovanje podprli. V telefonskem pogovoru z uslužbenko v tajništvu župana je naslednji dan po seji občinskega sveta tudi napovedal, da se bodo Romi zbrali pred mestno hišo in „bo župan že videl, saj mu bodo pokvarili praznike“. Takrat je tožeča stranka o napovedanem zbiranju Romov obvestila novomeško policijo ter prosila za asistenco. Z vsebino telefonskih razgovorov ne razpolaga. Grožnje predstavnika romske skupnosti je potrebno obravnavati resno, saj so lahko le-te povsem uresničljive, to je moč sklepati iz pravnomočnih obsodilnih sodb, številnih kazenskih ovadb in postopkov, ki so v teku zoper tega predstavnika romske skupnosti. Iz teh razlogov se je tožeča stranka odločila, da novinarju Urošu Lubeju ne bo posredovala zahtevanega

seznama, saj meni, da je v takšnih primerih osebno varstvo občinskih svetnikov pomembnejše od koristi, ki bi jo z objavo teh dveh seznamov imela javnost in novinar Uroš Lubej. Poleg tega pa seznama tožeče stranke vsebujeta osebne podatke občinskih svetnikov, en seznam pa tudi osebne podatke javnega uslužbenca, zaposlenega pri tožeči stranki.

V odgovoru na tožbo tožena stranka predlaga, da sodišče tožbo zavrže. Svoj predlog opira na 4. odstavek 17. člena ZUS-1, podrejeno pa predlaga, da tožbo zavrne. Strinja se s tožečo stranko, da lahko obstajajo primeri, ko je potrebno ne glede na določbe zakona neposredno uporabiti določbe Ustave RS, kadar prideta v kolizijo dve ustavni pravici. Vsako ustavno pravico je dopustno omejiti le v primerih iz 3. odstavka 15. člena Ustave RS. Poudarja, da v konkretnem primeru tožeča stranka v pritožbenem postopku ni z ničemer dokazovala ali dokazala, da bi omenjeni predstavnik romske skupnosti komurkoli grozil. V odgovoru na dodatna vprašanja prosilca je le pavšalno navedla, da je predstavnik romske skupnosti po telefonu v pogovoru z uslužbenko v tajništvu župana napovedal, da se bodo Romi zbrali pred mestno hišo, da „bo župan že videl, saj mu bodo pokvarili praznike“. Iz odgovora na vprašanje izhaja še to, da so o tem dogodku obvestili policijo in prosili za policijsko asistenco. V pritožbenem postopku tožeča stranka ni ponudila nobenega dokaza o navedbah, ki jih je navedla v odgovoru na vprašanja prosilca in s katerimi bi dokazala prevlado ustavne pravice iz 34. člena Ustave RS nad ustavno pravico iz 2. odstavka 39. člena Ustave RS. Na podlagi navedb v tožbi pa izhaja, da gre le za poizvedbe pri Ministrstvu za pravosodje in policiji in poizvedbe pri PP Novo mesto, o podanih izjavah uslužbenke tožeče stranke, iz česar pa ne more izhajati utemeljenost navedb tožeče stranke, ki bi opravičevala nespoštovanje določb ZDIJZ in nenazadnje tudi ustavne pravice prosilca iz 2. odstavka 39. člena Ustave RS. Navaja še, da gre v konkretnem primeru za osebne podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ter v enem primeru tudi za podatke, povezane z delovnim razmerjem javnega uslužbenca. Oba primera sta primera, za katera ZDIJZ določa taki imenovano „izjemo od izjem“ in osebnih podatkov ne varuje, če se pojavljajo v zgoraj navedenem svojstvu. Predlaga, da sodišče tožbo zavrne.

Tožba ni utemeljena.

V obravnavani zadevi je sporna odločba tožene stranke, s katero je ugodila pritožbi prosilca in tožeči stranki naložila posredovanje fotokopij dokumentov, navedenih v izreku odločbe. Po presoji sodišča je odločitev tožene stranke pravilna in na zakonu utemeljena. Sodišče se strinja z razlogi, ki jih je tožena stranka navedla v svoji obrazložitvi in se nanje, v izogib ponavljanju, v svoji sodbi sklicuje (2. odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06).

Za tožečo stranko ni sporno, da sta zapisnika informaciji javnega značaja, kar pomeni, da izvirata iz njenega delovnega področja, da z njima razpolaga in se nahajata v materializirani obliki. Sporno pa je, da mora seznama prosilcu predložiti, saj meni, da bi morala tožena stranka ob svoji odločitvi upoštevati določbo 34. člena Ustave RS, po kateri ima vsakdo pravico do osebne dostojanstva in varnosti.

Iz upravnih spisov izhaja, da je tožeča stranka v pritožbenem postopku, pred izdajo izpodbijane odločbe, predložila dokumentacijo, med drugim tudi „odgovore na dodatna vprašanja prosilca“ in izpostavila okoliščino, da je predstavnik romskih svetnikov osebno v telefonskem pogovoru z uslužbenko v tajništvu župana napovedal, da se bodo Romi zbrali pred mestno hišo, da „bo župan že videl, saj mu bodo pokvarili praznike“, ne pa tudi, da je grozil, da se bo osebno maščeval vsem podpisnikom predloga o tajnem glasovanju ter vsem, ki so predlog za tajno glasovanje podprli, kakor to sedaj zatrjuje v tožbi. To pomeni, da varnosti občinskih svetnikov kot posameznikov tožeča stranka ni konkretno izpostavila. O teh zatrjevanjih dejstvih v postopku tudi ni predložila ali ponudila nobenih dokazov. Po presoji sodišča zato toženi stranki, ob reševanju pritožbe prosilca, ni bilo potrebno upoštevati teh navedb tožeče stranke. Le v primeru, če bi tožeča

stranka že v postopku pred izdajo izpodbijane odločbe izrecno navedla, da so grožnjam predstavnika romskih svetnikov izpostavljeni tudi podpisniki predloga, bi bila tožena stranka dolžna njene argumente pretehtati tudi iz vidika ustavnih pravic in opraviti test sorazmernosti.

Tožeča stranka je namreč šele v tožbi izpostavila dejstvo, da je predstavnik romske skupnosti grozil po telefonu in napovedal, da se bo maščeval vsem podpisnikom predloga o tajnem glasovanju ter vsem, ki so predlog za tajno glasovanje podprli. Kot rečeno, tega dejstva v postopku pred izdajo izpodbijane odločbe ni izpostavila, temveč je, brez ponujenih dokazov, le zatrjevala grožnje romskega svetnika, da se bodo Romi zbrali pred mestno hišo in „bo župan videl, saj mu bodo pokvarili praznike“. Ni pomembno, da tožeča stranka zatrjuje, da z dokazi ni razpolagala, možnost navajati ta dejstva, je po presoji sodišča, imela. Sodišče zato ta tožbeni ugovor zavrača kot nedovoljeno tožbeno novoto. Po 3. odstavku 20. člena ZUS-1 v upravnem sporu stranke ne smejo navajati dejstev in predlagati dokazov, če so imele možnost navajati ta dejstva in predlagati dokaze v postopku pred izdajo akta.

Ni pravilno stališče tožeče stranke, da gre v obravnavanem primeru za izjemo po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Tožeča stranka je namreč spregledala, da se po določbi 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ ne glede na določbo 1. odstavka, dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in 5. - 8. točke 1. odstavka ter v primerih ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače. Pravilno navaja tožena stranka, da gre v konkretnem primeru za osebne podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ter v enem primeru tudi podatke, povezane z delovnim razmerjem javnega uslužbenca. Tudi po presoji sodišča sta oba primera primera, za katera ZDIJZ določa taki imenovano „izjemo od izjem“ in osebnih podatkov ne varuje, če se pojavljajo v navedenem svojstvu.

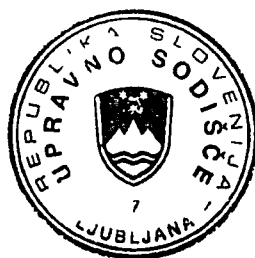
Sodišče pa zavrača stališče tožene stranke, da je potrebno uporabiti določilo 4. odstavka 17. člena ZUS-1, ki določa, da tožnik ne more biti organ, ki je odločal v končanem postopku. Pri tem sodišče opozarja na sodno prakso, da se citirano določilo nanaša le na tiste primere, ko organ prve stopnje znotraj hierarhičnega sistema rednega upravnega postopka nasprotuje odločbi instančnega organa. V danem primeru gre za postopek odločanja o dostopu do informacij javnega značaja, ko je tožnik kot organ oziroma zavezanec dolžan posredovati podatke na podlagi odločbe tožene stranke. V primeru, da bi sodišče sledilo stališču tožene stranke, tožnik, ki je kot organ dolžan posredovati podatke, ne bi imel ustreznega sodnega varstva. To bi bilo v nasprotju s temeljnimi načeli Ustave RS, predvsem v nasprotju z 22., 23. in 157. členom Ustave RS. Na podlagi 1. odstavka 2. člena Zakona o informacijskem pooblaščenecu (Uradni list RS, št. 113/05 in nadaljnji, v nadaljevanju ZInfP) je Informacijski pooblaščenec samostojen in neodvisen državni organ, vendar ob upoštevanju 157. člena Ustave RS ni mogoče odreči pravice, da zavezanec oziroma organ nastopa kot tožnik oziroma ima aktivno legitimacijo za sprožitev ustavnega spora. Tudi 3. odstavek 10. člena ZInfP potrjuje takšno stališče, saj določa, da če organ zoper odločbo tožene stranke ne sproži upravnega spora, je dolžan prosilcu skladno z odločbo tožene stranke poslati zahtevani dokument, zadevo, dosje, register, evidenco ali dokumentarno gradivo. Določila ZUS-1 tega določila niso razveljavila, določila ZInfP pa so glede na določila ZUS-1 lex specialis, ker urejajo samo določeno vrsto upravnega spora, med tem ko določila ZUS-1 na splošno urejajo upravne spore in ni mogoče slediti stališču tožene stranke, da je ZUS-1 kot kasnejši zakon razveljavil določilo ZInfP. Pri tem sodišče sledi ustaljeni sodni praksi (npr. zadeva opr. št. U 1160/2007).

Iz opisanih razlogov je sodišče na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo tožeče stranke kot neutemeljeno zavrnilo.

PRAVNI POUK: Pritožba zoper sodbo ni dovoljena.

V Ljubljani, dne 17. 6. 2009

**Predsednica senata
Alenka Belič, l.r.**

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: